

artsen zou licht aanleiding hebben kunnen zijn tot een zeker separatisme, dat in deze nationale actie moest worden vermeden.

Prof. Sizoo merkt op, dat het Orgaan noodzakelijke verbetering behoeft. Te overwegen ware voorts het instellen van een studentenlidmaatschap, om reeds de studeerende jeugd in den arbeid der Vereeniging te betrekken. Dr Lindeboom ondersteunt deze gedachte. De Voorzitter deelt mede, dat hij besloten is zijn functie neer te leggen. Op zijn voorstel zal deze vacature worden vervuld, wanneer de voorstellen der reorganisatie-commissie zullen zijn in bespreking gebracht en dienaangaande bepaalde besluiten zijn genomen. Ook de verkiezing van een drietal leden der Redactie van het Orgaan wordt tot de volgende vergadering uitgesteld.

In de hierna volgende pauze wordt door den Voorzitter de sectie voor tandheelkunde geconstitueerd. Na de pauze houdt Dr G. K. Schoep zijn voordracht: „Over de geneeskunde als probleem van wetenschap voor het Christelijk denken” aan de hand van het volgende résumé:

In de middeleeuwen bestond de taak der wetenschappelijke geneeskunde hoofdzakelijk in het bestudeeren en commentarieeren op scholastische wijze van wat Galenus en Avicenna in vroeger tijd geleeraard hadden. Daarin toonde zij in groote trekken hetzelfde beeld als dat van haar zusterfaculteiten. Dit werd anders, toen zij met eigen oogen de natuur wilde leeren kennen en daarin op eigen verantwoordelijkheid zocht in te grijpen. Hierdoor geraakte zij in het Universitaire leven steeds meer in een geïsoleerde positie. Van een rustige wetenschappelijke bezinning op haar grondproblemen bleef niet veel meer over.

De vraag is daarom gewettigd of zij binnen het universitaire verband nog langer te handhaven is. Het antwoord daarop zal in eerste instantie bepaald worden door het principe, van waaruit men de wetenschap wil beoordeelen en beoefenen. Dit beteekent, dat we ons hier niet op neutraal terrein bevinden, maar naar een oplossing dienen te zoeken, die voor het Christelijk denken gerechtvaardigd is.

Voordat we ons evenwel daartoe kunnen zetten, is het noodzakelijk, dat we vooraf het eigen karakter van de medische handeling bestudeeren, als vóór-wetenschappelijk gegeven. Deze is van systatisch-kosmisch karakter. De g e h e e l e mensch en niet een bepaald onderdeel van zijn bestaan, vraagt hulp in den nood, waarin hij verkeert. Vandaar dat de geneesheer aan het ziekbed niet wetenschappelijk bezig kan zijn. De wetenschap immers haalt juist krachtens haar aard de geschapen werkelijkheid uiteen en maakt daarvan bepaalde zinzijden uit haar levenssamenhang los. Vandaar ook, dat de geneeskunde zich reeds tot een bepaalde hoogte ontwikkelen kon, vóórdat er van wetenschap sprake was. Het waren de i n t u i t i e en de e m p i r i e, waarop zij in het begin uitsluitend steunen moest. En nog spelen deze beide bij haar een belangrijke rol.